

Arrest

nr. 182 606 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de hiermee gepaard gaande brief van 22 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 december 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 22 april 2016 werd verzoeker een schrijven gericht met de mededeling dat hij opgeroepen werd om zich op 15 maart 2016 aan te melden in het kader van zijn asielaanvraag en daar hij binnen de vijftien dagen hieraan geen gevolg heeft gegeven, hij geacht wordt afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

Verzoeker werd op 22 april 2016 bevolen om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13.

Dit is de eerste bestreden beslissing, dewelke luidt als volgt:

"De heer die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : A.

voornaam : M.

geboortedatum : 23.12.1994

geboorteplaats : Sutan

nationaliteit : Afghanistan

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."*

De begeleidende brief van 22 april 2016 bij de bestreden beslissing, luidt als volgt:

(...) " Hierbij deel ik u mee dat u opgeroepen werd om zich op 15/03/2016 aan te melden op onze diensten teneinde gehoord te worden in het kader van uw asielaanvraag. Daar u binnen de vijftien dagen geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping wordt de afstand van uw asielaanvraag vastgesteld.

Derhalve maak ik u een bevel om het grondgebied te verlaten over.

Op de verso van deze beslissing zijn de verschillende mogelijke beroepen vermeld zoals voorzien in de wet. " (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 51/10, 52, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en meer in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, van de artikelen 41 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1 en 33 van het internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna verkort de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort EVRM) en van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Richtlijn 2008/115/EG). Tot slot voert verzoeker aan dat er sprake is van machtsoverschrijding en dat er een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

2.2. Verzoeker betoogt in diens enig middel integraal als volgt: *"Artikel 51/10 lid 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt "De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.*

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft of niet. "

Uit de samenlezing van artikelen 50, 51/5, 51/6, 51/7, 51/8, 51/9, 51/10, 52, 52/1, 52/2, 52/4, 53 en 54 van de Vreemdelingenwet blijkt dat :

de Minister of zijn gemachtigde, in asielzaken, enkel bevoegd is :

- voor het bepalen van de verantwoordelijke Staat,
 - de inontvangstneming van de asielaanvraag,
 - de afname van de verklaringen van de asielzoeker met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en 2 diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt,
 - het onmiddellijk overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de bovenvermelde vragenlijst,
- het CGVS een residuaire bevoegdheid heeft voor alle beslissingen betreffende het asieldossier. Uit de parlementaire voorbereidende werken blijkt ook dat de vragenlijst als een op het gehoor bij het CGVS voorbereidend document dient beschouwd te worden. (...)

Hieruit kan men ook redelijk afleiden dat de Minister of zijn gemachtigde, na het afnemen van de antwoorden op de vragenlijst en het opstellen van de vragenlijst, niet meer bevoegd is om te beslissen over het al dan niet bestaan van een afstand in de asielprocedure. Artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden. Artikelen 2 en 3 van de van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissing van het bestuur uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overweging dient te vermelden en dat deze motivering afdoende moet zijn. Zo moet de burger kunnen weten om welke redenen de beslissing werd genomen en of de beslissing in rechte en in feite evenredig is.

Er is ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht:

- wanneer de beslissing werd genomen op basis van foutieve en onvolledige gegevens, of
- wanneer de overheid niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of
- wanneer zij ze niet correct heeft beoordeeld, of
- onredelijk tot haar besluit is gekomen,

Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt eveneens dat de administratieve overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan. Krachtens de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen met het oog op een correcte behandeling van de burger. De motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten of bestaande concrete elementen in het administratief dossier, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Een beleidsnorm mag niet automatisch zonder enig nader onderzoek in een individueel geval worden toegepast. Het bestuur dient de vereiste zorgvuldigheid aan de dag leggen bij het uitoefenen van zijn informatieplicht.

(...)

Artikel 41 van het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie (2010/C 83/02) bepaalt wat volgt: (...)

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie wordt behandeld.

2. Dit recht behelst met name

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; "

(...)

Sinds de inwerkingtreding op 01/12/2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient de verplichting om verzoeker te horen vooraleer de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt met nadelige gevolgen voor haar te worden toegepast in het raam van artikel 41, lid 2, a) zoals toegelicht door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg is het recht op behoorlijk bestuur een algemeen rechtsbeginsel. (...) De terugkeer en de verwijdering van onderdanen van derde landen wordt thans voorzien in het Unierecht, o.a. in de terugkeer-richtlijn. In casu hebben de bovenvermelde bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dus directe werking. Daarenboven voorziet het Belgisch intern recht in art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalde verplichtingen in hoofde van de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tót verwijdering. De minister of zijn gemachtigde dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden brief dd. 22/04/2016 die het bevel om het grondgebied te verlaten begeleidt verwijst een afgeleide afstand van asielpcedure. Verwerende partij leidt dit verkeerdelijk af op grond van het feit dat verzoeker zich niet zou hebben aangeboden op 15/03/2016. Dit wordt met klem betwist door verzoeker. Immers, verzoeker heeft zich effectief aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/03/2016. (zie stukken 3 en 4) Bovendien diende verwerende partij op 07/03/2016, het asioldossier onmiddellijk over te maken aan het CGVS en dit op grond van 51/10 van de Vreemdelingenwet. Uit een samenlezing van de artikelen 50, 51/5, 51/6, 51/7, 51/8, 51/9, 51/10, 52, 52/1, 52/2, 52/4, 53 en 54 van de Vreemdelingenwet was verwerende partij op 22/04/2016 niet meer bevoegd om een eventuele afstand van asielpcedure te vaststellen. De motivering van de bestreden brief dd. 22/04/2016 is niet alleen inadequaat doch ook kennelijk onjuist en in strijd met het administratief dossier en de voorgelegde stukken (zie stukken). De grove vergissing en/of lacunes in de motivering van de bestreden beslissingen (bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22/04/2016 en brief dd. 22/04/2016), tonen ook aan dat verwerende partij het dossier van verzoeker niet ernstig en/of onvoldoende heeft onderzocht. Hieruit blijkt ook dat verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gehandeld. Door zich zo drastisch te vergissen heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout begaan en heeft minstens het beginsel van behoorlijk bestuur, zoals hierboven omschreven, en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Door een beslissing te nemen die op 22/04/2016 tot de bevoegdheden van het CGVS behoorde, heeft verwerende partij ook een machtsoverschrijding begaan. In tegenstelling tot wat beweerd wordt in de begeleidende brief dd. 22/04/2016 heeft verzoeker zich effectief aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/03/2016. (zie stukken 3 en 4). Hij werd aldaar doorverwezen naar een loket waar hij zijn taskara afgaf. Hij kreeg aldaar ook telefoon- en faxnummers met het oog op de mededeling van bijkomende documenten. (zie stuk 4) Uit administratief dossier blijkt ook dat de vragenlijst reeds op 07/03/2016 werd opgesteld en overhandigd aan verzoeker. (zie administratief dossier en stuk 2). Het CGVS heeft ook een dossiernummer toegewezen aan het asioldossier. Het asioldossier is bij het CGVS gekend onder referentnummer 15.37.093.

De asielaanvraag van verzoeker is dus thans hangende bij het CGVS. Tot op heden werd verzoeker nog niet opgeroepen door het CGVS. Bijgevolg kan men, in huidige stand van zaken, geenszins stellen dat verzoeker afstand zou hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Na het afnemen van verzoekers verklaringen en de antwoorden op de vragenlijst diende verwerende partij, krachtens artikel 51/10 lid 2 van de Vreemdelingenwet, onmiddellijk, het dossier over te maken aan het CGVS. Uit de samenlezing van artikelen 50, 51/5, 51/6, 51/7, 51/8, 51/9, 51/10, 52, 52/1, 52/2, 52/4, 53 en 54 blijkt dat verwerende partij na het opstellen van de vragenlijst en afgifte hiervan, niet meer bevoegd is om een beslissing te nemen inzake de asielaanvraag. Zelfs indien verzoeker zich niet op 15/03/2016 heeft aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, quod non, kon verwerende partij, in casu, niet meer tot een afstand van asiel concluderen. Uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken blijkt trouwens dat verzoeker nooit afstand heeft gedaan van zijn asielaanvraag. Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat de vragenlijst krachtens de parlementaire voorbereidende werken als een op het gehoor bij het CGVS voorbereidend document dient beschouwd te worden. (...)

Hieruit blijkt dat het CGVS na het opstellen van de vragenlijst enkel bevoegd is om een beslissing te nemen inzake asiel. In het licht hiervan wordt nogmaals de stelling bevestigd dat verwerende partij geen afstand van asiel kan vaststellen. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gestereotypeerd en bevat geen enkele overweging over de persoonlijke situatie van verzoeker, zijn asielaanvraag en het risico van "refoulement". Uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied blijkt ook dat dit niet onderzocht werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat evenmin een verwijzing naar elementen die zouden verklaren waarom men geen rekening (meer) houdt met zijn asielaanvraag. De redenen van het afleveren van het bevel om het grondgebied worden

opgenomen in een afzonderlijk schrijven dat het bevel begeleidt. De redenen zijn bovendien, zoals supra in huidig verzoekschrift uitgelegd, kennelijk onjuist. De motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is ook kennelijk inadequaat en lacunair. Er wordt met geen woord gerept over zijn asielaanvraag of redenen waarom men geen rekening meer dient te houden met zijn asielaanvraag. Verwerende partij heeft ook op een zeer onzorgvuldige wijze een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd zonder rekening te houden met alle elementen of minstens belangrijke elementen van het dossier: o.a. de bevoegdheid van het CGVS na afname van de verklaringen van verzoeker en het opstellen van de vragenlijst, de afgifte van de vragenlijst aan verzoeker, de effectieve aanwezigheid van verzoeker op 15/03/2016. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verwerende partij verzoeker niet heeft gehoord of heeft getracht meer informatie te hebben over zijn huidige toestand voordat een bevel om het grondgebied werd afgeleverd. Het bestreden bevel houdt ook geen rekening met verzoekers hoedanigheid van asielzoeker. Bij uitvoering van de bestreden beslissing zou verzoeker verwijderd worden naar het land dat hij heeft moeten uitvluchten omwille van een vrees voor vervolgingen en/of zijn leven. Bijgevolg schendt het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 51/10, 52 en 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel, 41 (o.a. 41.1 en 41.2.A) en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, artikelen 1 en 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM. Uit de uiteengezette argumenten blijkt ook dat verwerende partij een kennelijke appreciatiefout heeft begaan en zijn toegewezen machten heeft overschreden.

Verzoeker heeft zijn land moeten uitvluchten omwille van vervolgingen aldaar. Tot op heden hebben de asielinstanties zich nog niet uitgesproken over de grond van zijn asielmotieven. Bij uitvoering van de beslissing zou hem enige vorm van internationale bescherming worden ontnomen en dit, zonder grondig onderzoek van zijn asielmotieven door de Belgische asielinstanties. Een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zou dus tegenstrijdig zijn met artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en met artikelen 1 en 33 van de Conventie van Geneva”.

2.2. Verzoeker betoogt samenvattend dat het bestuur na het afnemen van de antwoorden op de vragenlijst en het opstellen van de vragenlijst niet meer bevoegd was om te beslissen over het gegeven of verzoeker nu al dan niet afstand deed van zijn asielprocedure. Verzoeker betwist dat hij zich niet zou hebben aangeboden op 15 maart 2016, waarvoor hij verwijst naar stukken 3 en 4 welke hij bij zijn inleidend verzoekschrift heeft gevoegd. Hij zou zich wel degelijk hebben aangeboden op 15 maart 2015 en aldaar zou hij in het bezit zijn gesteld van een blad met faxnummers met het oog op mededeling van zijn documenten. Verzoeker meent dat het bestuur zijn dossier diende over te maken op 7 maart 2016 aan de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en dat zijn asioldossier momenteel dan ook hangende is bij de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoeker zou nog niet zijn opgeroepen voor verhoor. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou stereotiep van aard zijn en verzoeker stelt niet te zijn gehoord.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. Vooreerst wordt in de begeleidende brief aan verzoeker uiteengezet dat hij was opgeroepen door de Dienst Vreemdelingenzaken om zich op 15 maart 2016 aan te melden teneinde gehoord te worden in het kader van zijn asielaanvraag. Verder wordt aan verzoeker verduidelijkt dat hij binnen de 15 dagen geen gevolg had gegeven aan deze oproeping, zodat de afstand van zijn asielaanvraag werd vastgesteld en hem om deze redenen een bevel om het grondgebied te verlaten werd overgemaakt. In de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2016 wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de

vreemdelingenwet. Daarnaast wordt uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat “verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum”.

2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen van 22 april 2016 zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze aan kritiek onderwerpt, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker doelt bijgevolg op de schending van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker op 14 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Op 7 maart 2016 verklaarde verzoeker een vragenlijst ontvangen te hebben van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoeker geeft in zijn inleidend verzoekschrift aan dat hij zich op 15 maart 2016 opnieuw diende aan te bieden bij het bestuur.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan :

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.”

2.8. Verzoeker beweert dat hij zich wel degelijk heeft aangeboden bij het bestuur op 15 maart 2016 en tracht dit te staven aan de hand van de stukken 3 en 4 die hij bij zijn inleidend verzoekschrift voegde. Uit nazicht van die stukken blijkt dat stuk 3 een kopie van een treinticket van Brussel naar Aarlen en van Aarlen naar Brugge betreft. Hieruit kan evenwel niet afgeleid worden dat verzoeker zich op datum van 15 maart 2016 effectief heeft aangeboden bij het bestuur in Brussel. Stuk 4 betreft een kopie van twee telefoonnummers en twee faxnummers zonder enige verdere referentie op het blad, waaruit evenmin kan worden afgeleid als zou hij zich effectief op die datum hebben aangeboden. Evenmin toont verzoeker overmacht aan op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat hij niet in de mogelijkheid was om zich aan te bieden.

2.9. Op grond van de door verzoeker bijgebrachte documenten kan niet worden aangenomen dat hij gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor 15 maart 2016. Conform artikel 51/5 van de vreemdelingenwet kon de gemachtigde wel degelijk vaststellen dat verzoeker, daar hij binnen de 15 dagen na verzending geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping, wettelijk geacht werd *“afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag”*. Verzoeker toont niet aan als zou het bestuur hierbij zijn bevoegdheid te buiten zijn getreden. Machtsoverschrijding wordt dan ook geenszins aangetoond.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.11. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het administratief dossier niet als zou zijn asioldossier zijn overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen. Daar uit de bespreking hierboven is gebleken dat in casu op correcte wijze kon worden vastgesteld dat verzoeker geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping en bijgevolg geacht wordt afstand te doen van zijn asielaanvraag, kon hem op correcte wijze een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis worden gebracht.

2.12. Daar verzoeker zélf geen gevolg heeft gegeven aan een oproeping, kan hij bezwaarlijk een schending voorhouden van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie alsook van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. De schending van de artikelen 1 en 33 van de Vluchtelingenconventie en de schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EEG zijn evenmin aan de orde, nu verzoeker wettelijk wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag.

2.13. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 april 2016, met name dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, op geen enkele wijze. Een schending van een hogere rechtsnorm, van de beginselen van behoorlijk bestuur en de andere door hem opgeworpen wetsbepalingen, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.14. Tenslotte wijst de Raad er op dat het verzoeker vrij staat zijn recht op bescherming zoals verleend door de Vluchtelingenconventie na te streven, middels een nieuwe asielaanvraag.

Het enig middel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU